

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudkyně Johany Jandusové a soudce Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **Q. A. D.**
narozena X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
pobytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-7135/ZM-2024 v zákonné lhůtě,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu ze dne 29. 1. 2024 v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-7135/ZM-2024 ve lhůtě 15 dní od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podanou a doručenou soudu dne 17. 12. 2025 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Tu spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o její žádosti o zaměstnaneckou kartu ze dne 29. 1. 2024.
2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný o její žádosti rozhodl dne 16. 5. 2025 usnesením, kterým řízení o žádosti zastavil. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“) rozhodla až dne 14. 8. 2025, kdy napadené usnesení žalovaného zrušila a věc vrátila k novému projednání. Nová lhůta pro vydání rozhodnutí tedy marně uplynula dne 17. 10. 2025. Z tohoto důvodu žalobkyně podala dne 11. 11. 2025 žádost o opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu (Komisi). Komise vydala dne 8. 12. 2025 pod č. j. MV-181568-3/SO-2025 opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému přikázala, aby ve věci vydal rozhodnutí do 60 dnů od doručení opatření proti nečinnosti.
3. Žalobkyně má za to, že takto stanovená lhůta je nepřiměřeně dlouhá s ohledem na to, že zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí je 60 dní, přičemž v době vydání opatření proti nečinnosti bylo řízení vedeno již téměř dva roky. Navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti do 15 dnů od právní moci rozsudku.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 1. 2026 uvádí, že ve věci není a nebyl nečinný. V průběhu řízení prováděl nezbytné úkony potřebné pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dále zdůrazňuje, že žaloba byla podána předčasně, neboť v době podání žaloby ještě neuplynula šedesátidenní lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti ze dne 8. 12. 2025. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Skutkové okolnosti věci a průběh správního řízení

5. Žalobkyně dne 29. 1. 2024 požádala o zaměstnaneckou kartu k povolení výkonu povolání na území ČR podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žádosti byla přidělena sp. zn. OAM-17135/ZM-2024.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2025, č. j. OAM-7135-42/ZM-2024, o žádosti žalobkyně rozhodl tak, že řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), zastavil, neboť dospěl k závěru, že žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty za situace, kdy žalobkyně již disponuje povolením k dlouhodobému pobytu pro účely studia, je bezpředmětná. Příslušné usnesení nicméně bylo Komisí jako odvolacím orgánem rozhodnutím ze dne 14. 8. 2025, č. j. MV-98599-5/SO-2025, zrušeno, přičemž věc byla vrácena žalovanému k novému projednání. V odůvodnění rozhodnutí Komise uvedla, že v daném případě není žádost žalobkyně zjevně bezpředmětná. S ohledem na určité odlišnosti v oprávněních spojených s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia a zaměstnanecké karty není udělení zaměstnanecké karty pro žalobkyni zcela bez významu. Rozhodnutí Komise ze dne 14. 8. 2025 nabylo právní moci dne 18. 8. 2025.
7. Dne 8. 12. 2025 Komise vyhověla návrhu žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a přikázala žalovanému, aby do 60 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území ČR.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rovněž shledal, že žaloba je přípustná.
9. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci se k příslušné výzvě soudu nevyjádřili, pročez měl soud za to, že jejich souhlas s takovým postupem byl dán.

Posouzení věci soudem

10. Žalobkyně se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o její žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), kterou podala dne 29. 1. 2024.
11. Podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo vnitra rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvláště složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
12. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
13. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje (*o žalobě na ochranu proti nečinnosti – pozn. soudu*) na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
14. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
15. V posuzované věci Komise dne 8. 12. 2025 vyhověla návrhu žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti a přikázala žalovanému, aby do 60 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území ČR. Žalobkyně podala žalobu dne 17. 12. 2025, tedy ještě před uplynutím šedesátidenní lhůty stanovené Komisí. Žalovaný namítá, že žaloba byla podána předčasně, a není tedy namístě ji věcně projednat.
16. Soud předně poukazuje na to, že ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, již neplatí, že by nevyčerpání prostředku ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. bylo neodstranitelnou překážkou věcného projednání nečinnostní žaloby. Nadto dle soudu byla tato podmínka věcného projednání žaloby v nyní posuzované věci splněna již v době jejího podání.
17. Obecně sice platí, že bezvyslednost vyčerpání prostředku ochrany nastane až prvním dnem po uplynutí lhůty stanovené v opatření. Ovšem pouze za situace, kdy byla stanovená lhůta přiměřená (srov. odst. 54 nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20). V rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, Nejvyšší správní soud (dále „NSS“)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

uvedl: „Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.“ (odst. 20). Jestliže nadřízený orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje (shodně srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022-37, či ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023-32).

18. Ze stejného předpokladu vycházel i zdejší soud v usnesení ze dne 28. 7. 2022, č. j. 51 A 24/2022-35, ve kterém konstatoval, že k bezvýslednému vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. dojde i tehdy, pokud nadřízený správní orgán sice vyhoví návrhu na vydání opatření proti nečinnosti a přikáže nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí [§ 80 odst. 4 písm. a) správního řádu], ale takto stanovená lhůta k odstranění nečinnosti je s ohledem na okolnosti věci nepřiměřeně dlouhá. Zároveň dospěl k závěru, že „60denní lhůta poskytnutá Komisí žalovanému nebyla v daném případě přiměřená. Samotná zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu činí 60 dnů [§ 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Komise tedy žalovanému po devíti měsících trvání správního řízení poskytla stejnou lhůtu, v jaké mu zákon ukládá celé správní řízení realizovat (v tomto případě měl vydat rozhodnutí nejpozději v září 2021). Poskytnutí lhůty k odstranění nečinnosti, která odpovídá nejdelší zákonem dovolené lhůtě pro provedení celého správního řízení od jeho počátku do konce, po devíti měsících jeho vedení, nadto bez jakéhokoli odůvodnění, nesplňuje požadavek přiměřenosti. Komise stanovením nepřiměřeně dlouhé lhůty k nápravě žalovanému neposkytla žalobkyni adekvátní ochranu, která by vedla k urychlenému odstranění zjištěné nečinnosti“.
19. V nyní posuzované věci Komise stanovila žalovanému lhůtu pro rozhodnutí v délce 60 dnů od doručení opatření proti nečinnosti. Tuto lhůtu soud považuje za nepřiměřenou, neboť stanovená lhůta (60 dnů) je stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců. NSS ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“ Soud nicméně v posuzovaném případě takové výjimečné okolnosti, které by stanovení takové lhůty ospravedlňovaly, neshledal. Žalovaný ostatně žádné takové okolnosti ani netvrdil (a tvrzeny nebyly ani v opatření Komise).
20. Vzhledem k těmto okolnostem považuje soud ve shodě s žalobkyní lhůtu stanovenou v opatření proti nečinnosti za nepřiměřenou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

21. Jelikož se žalobkyni nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byla v daném případě splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředku opatření proti nečinnosti, přestože v době podání žaloby k soudu ještě neuplynula lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti k vydání rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů má soud za to, že žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředky ochrany dle § 79 odst. 1 s. ř. s. již ke dni podání žaloby, tj. ke dni 17. 12. 2025. Za popsané situace nebyla povinna dále vyčkávat s jejím podáním na to, zda žalovaný svoji nečinnost odstraní, či nikoliv. Žaloba tak byla od počátku přípustná.
22. Žaloba je současně též důvodná. Vzhledem k tomu, že Komise v posuzované věci dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný a vyhověla návrhu žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti, je presumována nečinnost žalovaného a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Žalovanému běžela lhůta k vydání nového rozhodnutí o žádosti od právní moci zrušujícího rozhodnutí Komise (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82), přičemž není sporu o tom, že žalovaný v zákonné šedesátidenní lhůtě nové rozhodnutí nevydal. Ze správního spisu i stanovisek účastníků řízení pak je zřejmé, že žalovaný doposud o žádosti žalobkyně nerozhodl, a to přesto, že již uplynula i dodatečná lhůta pro rozhodnutí stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti.
23. Soud přitom neshledal důvody, které by takový postup ospravedlnily. Obrana žalovaného spočívající v paušálním tvrzení, že nečinný nebyl a že v řízení prováděl nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti, tak již s ohledem na výše uvedené nemůže obstát. Nadto není podstatné, zda žalovaný učinil některé dílčí úkony, ale zda vydal rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě. To se však nestalo. Žalovaný přitom ani netvrdil, že by se na překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí jakkoliv podílela žalobkyně, přičemž tomu nenasvědčují ani jiné okolnosti patrné ze správního spisu.

Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na shora uvedené soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu, a to ve lhůtě 15 dní od právní moci tohoto rozsudku. Délku této lhůty soud stanovil s ohledem na dosavadní délku správního řízení. Zohlednil přitom i skutečnost, že lhůta stanovená opatřením proti nečinnosti již uplynula.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi náhrada nákladů nenáleží. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, soud právo na náhradu nákladů řízení přiznal. Ty tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem vyplývající dle § 35 odst. 2 s. ř. s. z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále „advokátní tarif“).
26. Zástupkyně žalobkyně učinila v této věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení (k tomu viz usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, č. j. 51 A 101/2020-28, odst. 17) a sepsí žaloby], za které jí náleží odměna ve výši 4 620 Kč za úkon (§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Vedle odměny přísluší zástupkyni žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobkyně není plátcem DPH.

27. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 140 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2026

Josef Straka v.r.
předseda senátu